

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordiadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri,
Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons
Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-
Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta
Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran
Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa,
Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronot
(*Moscou*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Evissa*), Carla Fibla
(*Anman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Oscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.*

Antoni Tàpies

Hi ha, d'entrada, aquesta sensació de buidor. De buidor col·lectiva. Quan es mor un homenot amb el ple sentit del terme, un savi, un referent, quedem, potser, una estona en silenci, advocats al vertigen que fa saber que de cop ja no hi és, que el pas del temps i la mort també afecten la humanitat de personatges que voldríem actius per sempre.

Antoni Tàpies forma part indiscutible de la història universal de l'art. De l'art universal. Des de la seva catalanitat explícita, és clar. Amb les mans obertes, el gest fondo, l'argila, la creu, un esquinçall de sac, quatre barres. Amb la gosadia i la humanitat característiques. I el treball. L'esforç. La capacitat de trobar nous estímuls. L'inconformisme. La mística i la matèria. La voluntat de coneixement, sobretot. I l'assumpció de la seva provisionalitat, també.

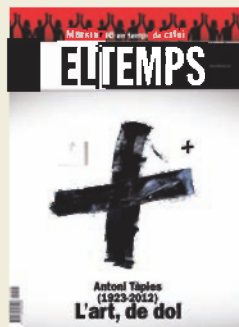
Va ser un artista complet: pintor i escultor, filòsof, cartellista, escriptor, estudiós, divulgador. I més. Un creador encarat a aprehendre la totalitat. Quan va assumir que l'art no era tan sols rebel·lia personal sinó també col·lectiva, va prendre-hi compromís i hi va ser sempre conseqüent. El seu vessant cívic ha esdevingut inseparable del creatiu. Tot sovint, de fet, han estat còmplices en el gest creatiu.

Antoni Tàpies, figura internacionalment reconeguda, no va dubtar mai a mostrar, amb la naturalitat dels gegants, la seva solidaritat plena amb les causes que ho mereixien. Perquè no eren actes externs, sinó sincers, d'arrel: "Si jo volia que l'art fos realment l'explicació i el suport complet de l'home, com no havia de ser sensible i ignorar les lluites socials i polítiques?"

I és des d'aquest arrelament que s'explica també la commoció que ha sotragat el país en saber-se la notícia. És, òbviament, un reconeixement a la figura artística. Però és més que això: Antoni Tàpies ha fet visible el lligam explícit de l'home i la cultura, de l'art i la terra. "Ha pintat el país", resumia una jove en sortir de la Fundació Tàpies quan algú li va preguntar què l'havia impulsada a fer cap a l'emblemàtic edifici, l'endemà de saber la notícia. Milers de ciutadans van omplir-ne les sales, que havien obert les portes en senyal de dol.

A 88 anys, amb la força i el coratge i el despullament i el tot que sabia transmetre a les seves obres més recents, Antoni Tàpies havia arribat al doble infinit. I s'hi ha quedat. L'art ultrapassa la mort. L'exemple, també.

Als nostres lectors

De dol

Alguns catalans, pocs, han arribat a ser veritablement universals. Entre ells, només una part han acceptat, voluntàriament, el compromís amb el seu país, la seva llengua i la seva cultura. Antoni Tàpies n'ha estat un. Tàpies no apareix enlloc amb el nom castellanitzat, amb el cognom sense accent o amb la identitat esborrada sota el gentilici d'espanyol. I això sempre ha format part de la seva manera d'encarar la vida, des d'una contribució personal a la identitat col·lectiva. Aquesta setmana, per tant, hem volgut fer un homenatge especial a l'artista, però també a l'home que ha estat Antoni Tàpies. D'aquí ve el dol de la nostra capçalera. Que reposeu en pau, mestre. I moltes gràcies per tot, que és molt.

Salvador Cot